

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.I.20.067/2025/7.

A felperes: felperes (cím1)

A felperes törvényes képviselője:

szülő1 és szülő2

(cím1)

A felperes jogi képviselője:

dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd (cím2)

Az I. r. alperes: alperes1 (cím3)

Az I. r. alperes képviselője:

Dr. Szerdahelyi Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Szerdahelyi Izabella

(cím4)

A II. r. alperes: alperes2 (cím5)

Az II. r. alperes képviselője:

Dr. Szerdahelyi Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Szerdahelyi Izabella

(cím4)

A per tárgya: jognyilatkozat pótlása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék 3.P.20.800/2024/16/II. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes; 19.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 84.000 (nyolcvannégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak a fellebbezési eljárásban.

[2] E szerint a felperes 2012. november 1-jén született, az I. r. alperes a házi gyermekorvosa, a II. r. alperes a kezelését végző gastroenterológus.

[3] A felperes törvényes képviselője és meghatalmazott jogi képviselője 2024. augusztus 29-én levelet küldött az alperesek részére, melyben közölték, hogy a felperes vonatkozásában az MMR és dTap kampányoltás kapcsán védőoltás alóli mentesítésére irányuló eljárást kívánnak kezdeményezni az illetékes hatóságnál. Kérték, az alperesek adjanak az oltás alóli mentességhez szükséges nyilatkozatot, szakvéleményt. A kérelmet a felperes laktózintoleranciájával, allergiájával, nutritionális gastroenteritisével és colitisével indokolták. Álláspontjuk szerint a tárgybani oltóanyagok mindegyikében található alumínium, amely mérgező, krónikus bélgyulladást okoz. Előadták, hogy a dTaP oltás, amely kombinálva van Polióval és/vagy Hib-bel, tehéntejet tartalmaz, így nem véletlen, hogy a felperesnél kialakulnak a hivatkozott elváltozások.

[4] Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 58. § (3a) bekezdés szerinti mentesítési kérelmet a felperes élethez fűződő jogára alapították, továbbá arra, hogy az oltások potenciálisan halálosak, a halálnál súlyosabb egészségromlás pedig nem létezik.

[5] Jogi érvelésük szerint a magyar állam elismeri, hogy az oltás akár halállal is járó invazív, kockázatos beavatkozás, azaz a kötelező oltásban a jogalkotó által elismerten meg lehet halni. Állították, hogy az oltások miatt nem csak elméletileg, hanem gyakorlatilag is gyermekek halnak meg.

[6] Az I. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperesnél meglévő allergia ellenére az oltás alóli mentesítést nem áll módjában megadni, a gyermek betegsége és a védőoltás között összefüggés nincs. Tájékoztatta a felperest, hogy klinikai védőoltás-szaktanácsadó véleményét kérheti.

[7] A II. r. alperes válaszában közölte, hogy a felperesi gyermek gasztroenterológusaként nem kompetens a mentességi kérelem elbírálásában, a egészségügyi intézmény védőoltási szakrendelésének megkeresését javasolta.

[8] A felperes kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:5. § (2) bekezdése alapján pótolja az I. r. és a II. r. alperes joggal való visszaéléssel kiadni megtagadott Eütv. 58. § (3a) bekezdés szerinti orvosi szakvéleményét az alábbiak szerint: „felperes életkorhoz kötött MMR és dTap iskolai kampányoltása nem lehetséges, mert az oltások az egészséget várhatóan károsan befolyásolnák, halálát, súlyos, tartós betegséget vagy megrokkantást okoznának, és ezen körülmény változása belátható időn belül nem várható.”

[9] Keresetét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, 25. cikk (1), (2) bekezdéseire, II. cikkére, XIII. cikkére, XIV. cikk (3) bekezdésére, XVI. cikk (1) bekezdésére, XXVIII. cikk (1) bekezdésére, a Gyermekek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény kihirdetéséről rendelkező 1991. évi LXIV. törvény 3. cikk 1., 2. pontjára, 6. cikk 1., 2. pontjára, 12. cikk 1., 2. pontjára, 24. cikk 1., 2. és 3. pontjára, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény tizenharmadik, a halálbüntetés minden körülmények között történő eltörlésére vonatkozó jegyzőkönyvének kihirdetéséről szóló 2004. évi III. törvény 1. § 1. cikkére, az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb, a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény 1. § 1. és 17. pontjára, 25. § (6)-(8) bekezdéseire, a Ptk. 2:43. § a) pontjára, 1:5 § (1)-(2) bekezdéseire, 1:6. §-ára, 2:42. §-ára, 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdéseire, 2:54. § (1), (2), (3) bekezdéseire, 6:540. § (1)-(3) bekezdéseire, továbbá az Eütv. 58. § (3) és (3a) bekezdéseire, 3. § a), b), m) pontjára, 57. § (1)-(6) bekezdéseire, a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM (a továbbiakban: NM rendelet) 4. § (1), (2) bekezdéseire, 5. § (1)-(9) bekezdéseire, 10-11. §-ára, 14-15. §-ára és 23/B. §-ára alapította.

[10] Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján kérte az eljárás felfüggesztését és az Eütv. 57-58. §-ában, valamint az NM rendelet tekintetében egyedi normakontroll eljárást is indítványozott.

[11] Állította, hogy a kötelező oltások rendszere Alaptörvényellenes, mert sérti az emberek, így az ő Alaptörvény II. cikke szerinti élethez fűződő jogát, mivel az oltásokban az Eütv. 58. § (10) bekezdésében foglalt megdönthetetlen törvényi vélelem alapján meg lehet

halni, és az NNGYK által elismerten 2020-2022. között legalább 38 haláleset történt oltás miatt.

[12] Előadta, hogy az I. és II. r. alpereshez szakorvosi vélemény kiadása iránti kérelemmel fordult, és sérelmezte, hogy az alperesek nem adtak olyan tartalmú szakorvosi véleményt, amely alkalmas lett volna az oltás alóli mentesítési eljárás kezdeményezésére.

[13] Kifejtette, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdés szerinti hatósági eljáráshoz szükséges az oltóorvos által adott szakvélemény. Ennek kiadására oltóorvosként az alperesek jogosultak és kötelesek is, nincs más orvos, aki kiadhatná ezt.

[14] Különös méltánylást érdemlő magánérdekét abban jelölte meg, hogy ha nem kap mentességet az oltás alól, az oltások az egészségét károsan fogják befolyásolni, és kényszeroltják a vonatkozó gyakorlat szerint. A kényszeroltás következtében autoimmun betegség fog kialakulni nála. Érdeksérelme másként nem hárítható el, csak azzal, ha az oltás alóli mentességet szakvélemény alátámasztja.

[15] Az I. r. és II. r. alperesek kereseti ellenkérelmükben a keresetlevél visszautasítását kérték a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 176. § (1) bekezdés b) pontjára alapítottnak, mert álláspontjuk szerint a felperesi igény érvényesítése kizárólag közigazgatási útra tartozik.

[16] Érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték arra hivatkozva, hogy az orvosi szakvélemény nem polgári jogi értelemben vett jognyilatkozat, és a kereseti kérelem nem annak pótlását, hanem annak módosítását kéri.

[17] Az elsőfokú bíróság a keresetlevél visszautasítására irányuló alperesi kérelmet 14. sorszámú végzésében jogerősen elutasította. Ugyanezen végzésével elutasította a felperes egyedi normakontroll iránti eljárás kezdeményezés iránti kérelmét is, arra hivatkozva, hogy a 39/2007. (VI. 20.) AB határozat rögzíti, a védőoltások egyfelől az egyént (gyermeket) védik a fertőzéstől, másfelől az egész társadalmat a járványok megjelenésétől (3080/2019. (IV. 17.) AB határozat [41]-[42] bekezdés), a felperesi kereset pedig ehhez képest nem vetett fel új alkotmányossági kérdéseket.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a perköltség megfizetésére.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése értelmében az érintett gyermek kezelőorvosa – aki az adott esetet és mentességet szükségessé tevő okot pontosan ismeri – szakvéleményt ad ki, mely mellőzhetetlen feltétele a mentesítési eljárásnak.

[20] Idézte a Ptk. 1:5. § (2) bekezdését, mely szerint, ha a joggal való visszaélés jogszabály által megkívánt nyilatkozat megtagadásában áll, és ez a magatartás nyomós közérdeket vagy különös méltánylást érdemlő magánérdeket sért, akkor a bíróság a

nyilatkozatot ítéletével pótolhatja, feltéve, hogy az érdeksérelem másképpen nem hárítható el. Rámutatott, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogszabály által megkívánt nyilatkozat alatt jognyilatkozatot kell érteni, az Eütv. 58. § (3) bekezdése és (3a) bekezdése szerinti kezelőorvosi szakvélemény azonban nem jognyilatkozat, ezért fogalmilag kizárt annak ítélettel történő pótlása.

[21] Arra is kitért, hogy a kezelőorvosnak nem kötelezettsége a felperes által az F/31. szám alatti iratban előadott érvelésre érdemi választ adni, nem kell a jogalkotó helyett érvelnie az oltások mellett. A felperes személyes egészségügyi állapotából adódó oltási vagy oltás-mellőzési kérdésben a kezelőorvos saját maga hoz döntést arról, szakmai álláspontját miként alakítja ki. Ezen szakmai álláspontján alapuló állásfoglalással szemben nincs helye a Ptk. 1:5. § (2) bekezdésére alapított perben bizonyításnak egy mentesítésre alkalmas szakvélemény kiállítása érdekében.

[22] A fentiek mellett részletesen taglalta, hogy felperes szándéka a peres eljárás vonatkozásában valójában nem egy visszaélésszerűen megtagadott nyilatkozat ítélettel történő pótlását jelentette volna a joggyakorláshoz fűződő érdek fennállásának vizsgálata alapján, hanem azt, hogy a polgári perben eljáró bíróság érdemi bizonyítást folytasson le az oltások általi halálozás általános jellegű tárgyában, illetve a felperes esetében felmerülő egyedi orvosszakmai kérdésekben. Ilyen bizonyításra vonatkozó igény azonban a polgári peres eljárásban nem érvényesíthető. A bíróságnak nincs hatásköre arra, hogy a jogalkotó azon döntését megkérdőjelezze, hogy az oltások által okozott halálesetek számának és az oltások által elhárított halálesetek számának az egybevetése mellett milyen oltási rendszer intézményesítése volna indokolt, továbbá arra sem, hogy a felperes egyedi esetére vonatkozóan a kezelőorvos szakmai álláspontjának helyességét polgári perben ellenőrizze.

[23] Az elsőfokú bíróság a jogalap kérdésében elfoglalt jogi álláspontjára tekintettel mellőzte a felperes által felajánlott valamennyi bizonyítást, mert a perben felmerülő jogkérdés az ítélet tényállási részében megállapított tények alapján önmagában eldönthető volt.

[24] Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésről a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján határozott.

[25] Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést.

[26] Elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokon eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítására irányult a Pp. 389. §-ra, a 369. és 370. § (4) bekezdéseire hivatkozással. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének történő helytadást kérte a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján. Kérte az alpereseket ügyvédi munkadíjat magába foglaló perköltség megfizetésére kötelezni a csatolt költségjegyzék szerint azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésére kötelezett.

[27] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Alaptörvény II. cikkét, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, a Ptk. 1:5. § (1)-(2) bekezdéseit, 1:6. §-át, 2:43. § a) pontját, az Eütv. 58. § (3), (3a), (4) bekezdéseit, az Eütv. 3. § b), m) pontját, az NM rendelet 4. § (1)

bekezdését, 5. § (9) bekezdését, 15. § (2) bekezdésének c) pontját, a Pp. 265. § (1) bekezdését, az Ákr. 48. § (1) bekezdésének a) pontját.

[28] Fellebbezésében kifejtett jogi érvelése szerint a közte és az alperesek között létrejött jogviszony polgári jogi jellegű és a polgári bíróság hatáskörébe tartozik. Az Eütv. 58. § (4) bekezdése értelmében ugyanis a mentesítési eljárásban a kezelőorvos külön vizsgálat nélkül ügyfélnek minősül, ami azt jelenti, hogy ő és az alperesek a közigazgatási eljárásban mellérendeltek, és ez a státusz polgári jogi jogviszonyból fakad, ezért az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a jogviszony kizárólag közigazgatási jellegű, és emiatt a kereset nem tartozik polgári bíróság hatáskörébe. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére utalva kiemelte, hogy a bírói út kizárása jogellenes és álláspontja alátámasztására hivatkozott az Alkotmánybíróság 23/2013. (IX. 25.) és 3114/2022. (III. 23.) AB határozataira is.

[29] E körben hivatkozott továbbá a Ptk. 1:1. § (1) bekezdésére, valamint a szakirodalomból Jobbágyi Gábor Polgári jogi kodifikáció 2005/1. szám 16. oldalán közölt álláspontjára, illetőleg a Jogtudományi Közlöny 2013/10. 495. oldalán írtakra.

[30] Előadta, hogy az Eütv. 13. §-a és a 20. §-a a felek autonómiáját és egyenjogúságát biztosítja. A kötelező oltások esetében vannak ugyan jelen hatósági elemek, de ezek nem szüntetik meg a jogviszony polgári jellegét. Erre vonatkozóan felhívta a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.554/2024/3. számú végzését is.

[31] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság ítéletének [24] bekezdése szerinti közigazgatási panasz nem alkalmas a jogorvoslatra, az az orvos magatartásának felülvizsgálatáról, az eljárás szabályosságának ellenőrzéséről szól.

[32] Álláspontja szerint az orvosi szakvélemény jogszabály (az Eütv. 58. § (3a) bekezdése) által megkövetelt olyan nyilatkozat, amely bíróság által pótolható. Az alperesek nyilatkozat megtagadása ugyanis nem pusztán szakmai álláspont, hanem a jogainak gyakorlását akadályozó mulasztás, amely polgári perben orvosolható.

[33] Előadta, hogy a jogirodalom szerint „a jogszabály által megkövetelt jognyilatkozat körébe olyan nyilatkozatok tartoznak, amelyeknek a megtétele feltétele annak, hogy valaki más jogcselekményt végezessen” (Eörsi Gyula: Bevezető rendelkezések a Polgári Törvénykönyv magyarázata 1981. 67. oldal). E körben is hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.554/2024/3. számú végzésére.

[34] A felperes szerint az alperesek visszaélésszerű magatartása sérti az Alaptörvény II. cikkében és a Ptk. 2:43. § a) pontjában garantált élethez, testi épséghez és egészséghez való jogát. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az Eütv. 58. § (10) bekezdését, amely elismeri, hogy az oltások halált okozhatnak, valamint az által hivatkozott adatokat a halálesetek számára vonatkozóan. Előadta, hogy laktózintoleranciája, allergiás és gasztroenterológiai állapota különös méltánylást érdemlő magánérdek, melyet az oltások potenciális kockázatai tovább súlyosbítanak. Ez az érdeksérelem másképpen nem hárítható el, mivel a közigazgatási eljárás nem kínál jogorvoslatot számára az alperesek magatartása ellen.

Ezen álláspontja alátámasztására hivatkozott a BH2003.746 számú határozatra, a Kúria Kfv.37.367/2019/10. számú és a Fővárosi Törvényszék 7.K.700.436/2025/4. számú ítéletére.

[35] Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg kellőképpen, az alperesek kezelőorvosnak minősülnek-e, holott ez kulcsfontosságú a per megítélésében. Előadta, hogy az Eütv. 3. § b) pontja és az NM rendelet 4. § (1) bekezdése szerint az oltás végrehajthatóságának megítéléséről a kezelőorvos dönt, míg az 5. § (9) bekezdés az oltóorvost azonosítja a házi gyermekorvossal vagy iskolaorvossal. Hivatkozott a Kúria Kfv.37.199/2020/6. számú határozatának [28] bekezdésére, mely szerint a kezelőorvos fogalma tágan értelmezendő. Ezért álláspontja szerint mindkét alperes (az I. r. alperes, mint házi gyermekorvosa, a II. r. alperes pedig, mint specifikus állapotát kezelő orvos) jogosult és köteles az oltás végrehajthatóságát megítélni, így szakvélemény kiadására is.

[36] Azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mellőzte az általa felajánlott bizonyítást: az orvosszakértő kirendelését annak vizsgálatára, az oltások okozhatják-e halálát vagy előidézhetnek-e nála súlyos egészségkárosodást. A BH2014.397 számú határozatot idézve előadta, hogy jognyilatkozat pótlása iránti perekben gyakran szükséges szakértői bizonyítás, különösen, ha a nyilatkozat tartalma szakkérdést igényel. Hivatkozott a BH2020.147 számú határozatra is, mely szerint az oltások testi integritást korlátozó hatásai egyedi esetekben vizsgálhatók, ami szerinte alátámasztja a bizonyítás szükségességét.

[37] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet terjesztettek elő, melyben – az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataikat fenntartva – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték, annak helyes és megalapozott indokai alapján. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet megfelel a Pp. 346. §-ának, megfelelő jogi indokolást tartalmaz, rögzíti az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, melyeket az elsőfokú bíróság a mérlegelésénél irányadónak vett, továbbá az okokat, amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

[38] Kiemelték, a felperes nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy nem megtagadták a szakvélemény kiadását, ezért a kereset és a fellebbezés ténylegesen a szakvéleményük megváltoztatására irányul.

[39] Állították, hogy a felperes tévesen értelmezi az Eütv. 29. § (1) bekezdését, a Járási Hivatal Népegészségügyi osztályának a kivizsgálás körében ugyanis lehetősége lett volna arra, hogy orvosszakmai szempontból az egészségügyi szolgáltatók szakfelügyeletéről szóló 16/2019. (VII. 30.) EMMI rendelet 10. § (1) bekezdésében foglaltak alapján szakfelügyelő főorvos bevonásával vizsgálja ki a panaszt.

[40] Az alperesek a másodfokú eljárásra vonatkozóan a fellebbezési ellenkérelem vonatkozásában 12 óra munkaidő elszámolásában jelezték perköltség igényüket.

[41] Az alperesek tárgyalás tartását nem kérték.

[42] Az ítéltábla a Pp. 376. § alapján a felperes fellebbezését tárgyaláson kívül bírálta el.

[43] Megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. Az elsőfokú bíróság a felek indítványaihoz kötötten a bizonyítási eljárást szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást ezen bizonyítási eljárás eredményeként a Pp. 279. §-ában foglaltaknak megfelelően állapította meg és nem merült fel olyan hiányosság, amely miatt szükséges volna az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, ezért nem indokolt az ítélet hatályon kívül helyezése, a Pp. 381. § alkalmazása.

[44] Az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjára utalva nem látott lehetőséget arra, hogy a felperes fellebbezésében foglaltaknak megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást okszerűtlennek minősítse és az indokoltan mellőzött bizonyítási indítványokat foganatosítsa.

[45] Az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy nem helytálló a felperes azon fellebbezési állítása, miszerint az elsőfokú bíróság a polgári bíróság hatáskörének hiányát állapította volna meg. Az elsőfokú bíróság ugyanis érdemben elbírálta a felperes jognyilatkozat pótlása iránti keresetét. A polgári bíróság hatáskörének hiányára csupán a felperes jogi álláspontját és indokait cáfoló okfejtésében hivatkozott avonatközásban, hogy a kötelező védőoltásokra vonatkozó jogalkotói döntés, valamint a kezelőorvos szakmai álláspontjának felülbírlata polgári perben nem kérhető.

[46] A fentiekre tekintettel az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdése szerint – ugyancsak érdemben – bírálta felül az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét, megvizsgálva azt, a Ptk. 1:5. § (2) bekezdésében írt feltételek fennállnak-e, van-e helye a felperes által kért tartalmú nyilatkozat ítélettel történő pótlásának.

[47] A perben a felperes az Eütv. 58. § (3) bekezdésére utalással a Ptk. 1:5. § (2) bekezdés alapján kérte jognyilatkozat pótlását. Kérelme tartalma szerint az I. r. alperes által adott szakmai állásfoglalás megváltoztatására és a II. r. alperes szakvéleményének pótlására irányult.

[48] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által az ítélet indokolásában kifejtett azon, a bírói gyakorlattal is alátámasztott állásponttal, hogy a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése szerinti jogszabály által megkívánt nyilatkozat alatt jognyilatkozatot kell érteni, ezért a perben elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti szakvélemény ilyen jognyilatkozatnak minősül-e.

[49] A Ptk. 1:5. §-a kizárólag a magánautonómia körébe tartozó valamely alanyi jog gyakorlása során megtehető nyilatkozat pótlására ad lehetőséget.

[50] Az Eütv. 58. § (3a) bekezdése egyértelmű avonatközásban, hogy a kötelező védőoltás alóli végleges mentesítés iránti eljárás iránti kérelem kötelező tartalmi eleme a mentesítés indokoltságát alátámasztó, a kezelőorvos által adott szakvélemény. A Kúria több határozatában is rámutatott, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti kezelőorvosi

szakvélemény a kötelező védőoltások alóli mentesítés feltételeinek fennállását igazoló vagy cáfoló bizonyíték (pl. Kfv. 37.080/2016/9., Kfv.37.367/2019/10.), mellyel a kérelmező kérelmének alaposágát bizonyítja.

[51] A Kúria több ítéletében kifejtette azt is, hogy ha a kötelező védőoltás alóli mentesülést kérelmező személy nem igazolja az Eütv. szerint megkövetelt szakvéleménnyel mindazokat a körülményeket, amelyek a mentesülés alapjául szolgálnak, közigazgatási perben szakértői bizonyítás folytatható le arra, a gyermeknél fennáll-e olyan betegség vagy körülmény, amely kontraindikálná az életkorhoz kötött védőoltás beadását. (pl. Kfv.III.37.962/2015/5., Kfv.VI.37.199/2016/13., Kfv.II.37.080/2016/9.)

[52] A fentiekből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az Eütv. 58. § (3a) bekezdése szerinti szakvélemény nem az orvost megillető alanyi jog gyakorlása során tett (jog)nyilatkozat, hanem a kezelőorvosnak a betege egészségi állapota ismeretében kialakított szakmai álláspontját tartalmazó – a közigazgatási eljárásban bizonyítékként szolgáló – véleménye.

[53] Mindezek alapján a bíróság a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése alapján a felperes által kért szakmai véleményt ítélettel nem pótolhatja.

[54] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a felperesek által indított jognyilatkozat pótlása iránti polgári perben nem vizsgálható a kezelőorvos szakmai álláspontjának helyessége, továbbá az sem, hogy az oltások által okozott halálesetek és az oltások által elhárított halálesetek számának egybevetése mellett milyen oltási rendszer intézményesítése volna indokolt.

[55] A fentiek mellett az ítéltábla arra is rámutat, hogy az alperesek eljárása megfelelt a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének is. Az I. r. alperes tájékoztatta a felperest, hogy klinikai védőoltás-szaktanácsadó véleményét kérheti, a II. r. alperes – kezelőorvosi minőségének vitatása mellett – a egészségügyi intézmény védőoltási szakrendelésének megkeresését javasolta.

[56] Az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a felperest egyébként megillette az Eütv. 29. §-a szerinti jogorvoslati jog is.

[57] Mindezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a Ptk. 1:5. § (2) bekezdése alapján a felperes által kért jognyilatkozat ítélettel való pótlásának feltételei a fentiekben részletezettek szerint nem állnak fenn, és az elsőfokú bíróság nem sértette meg a felperes által felhívott Alaptörvény II. cikkében, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében, a Ptk. 1:6. §-ában, 2:43. § a) pontjában, az Eütv. 58. § (3), (3a), (4) bekezdésében, az Eütv. 3. § b), m) pontjában, az NM rendelet 4. § (1), 5. § (9), 15. § (2) bekezdés c) pontjában és a Pp. 265. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésében foglaltakra utalva helybenhagyta.

[58] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségeinek

megfizetésére (12 óra ráfordított idővel számolva 168.000 (12x14.000 forint) forint felszámított költség) kötelezte a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában rögzítettekre figyelemmel.

[59] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése alapján nincs helye jogorvoslatnak.

Győr, 2025. június 26.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Bartus Erika s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró